

HỒI THỨ BA**Những Ẩn Tình Dần Dần Hé Lộ
Quanh Quẩn Vẫn Chưa Thoát Dịch Nhân****K**

hi vượt thoát, gã dừng lại, dù thở hồng hộc vẫn bật cười, tự mai mỉa bản thân:

- Hải Lưu Bang ngoài một lão một ả lúc nãy... làm gì có thêm nhân vật thứ ba nào... bảo là phong tỏa khắp xung quanh... thật không ngờ đối với bốn trang, tuy cho là vô danh và bé nhỏ nhưng Hải Lưu Bang vẫn dùng thủ đoạn. Hà hà...

- Tiểu tử ngươi là đệ tử của Lưu Vạn Thế? Tính danh ngươi như thế nào? Bản lãnh ra sao đến nỗi dám bảo bốn bang phải dùng thủ đoạn?

Nhìn về hướng xuất phát câu chất vấn, gã thất kinh vì thấy có đến ba nhân vật cùng hiển hiện và người nào người nấy đều có sắc diện lạnh lùng hoặc khó dăm dăm. Thế nên gã vội thủ kiếm, chân lùi dần như thể toan chạy:

- Tại hạ hành bất cải danh, tọa bất cải tính, đích thị Phong Gia Liêm, đệ tử thứ hai của sư phụ Lưu Vạn Thế. Chư vị dù đông hơn hoặc có thủ đoạn như thế nào cũng đừng mong dễ dàng uy hiếp tại hạ.

Một nhân vật cười khẩy:

- Uy hiếp ngươi để làm gì trong khi bọn ta chỉ muốn cùng ngươi thương lượng. Trừ phi ngươi cố ý khước từ, nghĩa là rượu mời không uống, chỉ muốn uống rượu phạt. Hừ.

Gã vẫn tiếp tục dịch lùi, miệng thì bật quát, tỏ rõ thái độ:

- Tổng hộ pháp và nhị tiểu thư của chư vị đã tự thân kiếm tìm. Nhưng nếu không phát hiện Sâm Vương Vạn Niên thì điều đó có nghĩa là đã bị kẻ khác phỗng tay trên. Giữa tại hạ và chư vị liệu có gì để thương lượng chẳng? Đừng dùng lời lẽ thuận tai mong mê hoặc tại hạ.

Những nhân vật nọ nhìn nhau và cuối cùng cũng nhân vật lúc nãy lại lên tiếng với gã:

- Tổng hộ pháp của bốn bang đã từng đến đây? Người đã nhìn thấy thật sao? Nếu vậy, nhờ đâu sinh mạng vô dụng của người vẫn còn?

Gã không lùi nữa, kể cả giọng nói cũng thêm tự tin:

- Tại hạ dù vô dụng vẫn có cách tự bảo toàn tính mạng. Huống hồ Cửu Chỉ Lão Tà, có phải đây là ngoại hiệu của tổng hộ pháp chư vị, cũng đâu phải loại người từ tâm, dễ dàng để tại hạ thoát thân.

Nhân vật nọ chột dạ, tự tiến dần về phía gã:

- Người có thể thoát khỏi tay tổng hộ pháp bốn bang, đủ hiểu bản lãnh cũng có đôi chút thành tựu. Lại đây. Chỉ cần người qua được ba chiêu cùng ta, hãy yên tâm, ta hứa sẽ để người ung dung ly khai, muốn đi đâu tùy ý. Và ngược lại mệnh hệ người dù có thể nào thì chỉ có thể tự trách bản thân người quá ngông cuồng, nói một tác đến trời, kỳ thực chỉ là phường giá áo túi cơm, cũng như Lưu Vạn Thế sư phụ người.

Gã nổi giận:

- Đừng có nói chỉ có ba chiêu, tại hạ dù có liều chết cũng không thể để bất luận ai miệt thị xem thường gia sư. Hãy xuất thủ đi.

Nhân vật nọ bật cười:

- Đừng vội, một khi trên lưng người hãy còn cồng một người. Và cũng đừng lo, bọn ta dù gì vẫn là cao thủ hữu danh, quyết chẳng dùng thủ đoạn hoặc nhân lúc người giao đấu để lén hạ thủ mục kia, là nghĩa mẫu của người đúng không? Hãy bình tâm và cố giữ làm sao qua được ba chiêu đúng như ta đã đề xuất. Ha...Ha...

Gã đành đặt Sử Linh Yển xuống:

- Nghĩa mẫu xin chớ trách. Vì hài nhi không cam tâm nghe kẻ khác điểm nhục sư môn.

Sử Linh Yển gượng cười:

- Ta cũng có tâm trạng tương tự. Chỉ tiếc không thể giúp ích gì cho Liêm nhi.

Gã thở hắt ra một loạt:

Chỉ cần nghĩa mẫu ưng thuận cũng là giúp hài nhi khá nhiều.

Đoạn gã thủ kiếm, tiến dần về phía đối thủ, một nhân vật không chỉ có niên kỷ gấp đôi gã mà dường như thân thủ bản lãnh cũng cao minh hơn thập phần:

- Quân tử nhất ngôn, tại hạ hy vọng sẽ chẳng bất luận ai trong chư vị thừa cơ hội gây phương hại đến nghĩa mẫu.

Nhân vật nọ cười lạt:

- Hãy nghe cho rõ, bọn ta là thủ hạ thân tín của bang chủ Hải Lưu Bang, tuy đối với kẻ thù thì hạ sát chẳng chùn tay, nhưng chưa bao giờ bội tín, nhất là đối với hạng vô dụng tiểu tốt như Phong Gia Liêm người. Hãy tự lo cho sinh mạng của bản thân trước khi nghĩ đến bất luận ai khác, kể cả nghĩa mẫu người. Động thủ đi, để xem người có chiêu số gì đáng kể.

Gã rất tự tin, khoa nhanh một chiêu kiếm Yến Oanh:

- Đây là chiêu Bình Phi Tiểu Yến. Mong được chỉ giáo.

"Vù..."

Nhân vật nọ đang chú tâm nhìn vệt cười ngất và không màng ứng phó chỉ bước lùi:

- Phải chăng người đang thi triển cái gọi là Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử do sư phụ người chỉ điểm? Quả là chiêu số lợi hại. Ha...Ha...

Gã hiểu ngay đó là tiếng cười mỉa mai hơn là miệt thị. Thế nên thay vì giận, gã chột hươi kiếm, thi triển luôn chiêu thứ hai.

- Đừng vội cười, vì đâu đã hết ba chiêu như hạn định. Đỡ!

"Vù..."

Nhân vật nọ vẫn cười và tiếp tục bước lùi, quả nhiên là thái độ thật sự xem thường chiêu số cũng như cung cách phát chiêu đang do Phong Gia Liêm dốc toàn lực thi triển:

- Ta vẫn giữ lời và chỉ ra tay khi người thực hiện hết ba chiêu. Hãy tiếp tục đi. Ha... Ha...

Lần này thì gã giận, đổi nhanh sang chiêu số thứ ba:

- Chỉ e tôn giá chẳng còn cơ hội. Đỡ!

"Vù..."

Nhưng dù thế, nhân vật nọ cứ không ngớt cười, đồng thời còn ung dung khoa nhẹ hữu thủ, xuất phát kỳ chiêu, chồn vờn và biến ảo chờ sẵn chiêu kiếm của gã Phong Gia Liêm sắp ập đến:

- Chính tiểu tử ngươi mới không còn cơ hội nếu vẫn vẫn dụng mãi những chiêu kiếm quá ư vô dụng như thế này. Xem đây. Ha... Ha...

Và đột ngột gã biến chiêu, khiến thức kiếm tuy không nhanh hơn nhưng bỗng hóa nên lợi hại khác thường. Với bằng chứng là nhân vật nọ vụt ngưng cười, thay thế vào bằng tiếng suýt xoa đầy kinh ngạc:

- Khá lắm. Tiểu tử ngươi thật khéo giả vờ. Nhưng ba chiêu của ngươi đã hết, đành chấp nhận vận số dành cho ngươi thôi. Đi!!

Nhưng nhân vật nọ chưa kịp động thủ thì đúng như lời gã lúc nãy đã nói trước, nhân vật nọ hoàn toàn chẳng còn cơ hội do đột nhiên bị mũi kiếm của gã đâm ngay vào đại huyết Khí Hải và đúng lúc chạm vào gã bảo:

- Đa tạ đã nhượng chiêu. Tại hạ có thể tin vào lời tôn giá hứa hay cứ như thế này uy hiếp mãi?

Nhân vật nọ chấn động, mặt tái xanh, sợ đến nỗi không thể cất thành lời.

Ngược lại, có tiếng quát giật giọng gọi gã:

- Ngươi đã dùng thủ đoạn, phải chăng muốn bọn ta bội tín, đành hạ sát nghĩa mẫu của ngươi trước ?

Gã giật mình, nhưng thay vì có phản ứng phát tác thì chỉ thở dài và từ từ thu kiếm:

- Hải Lưu Bang chư vị chẳng một ai đáng mặt quân tử. Được lắm, hãy tùy tiện giết tại hạ trước. Chỉ như thế tại hạ mới kịp chuẩn bị chờ đón sẵn nghĩa mẫu dưới cửa tuyến.

Được gã thu kiếm, nhân vật nọ vẫn còn tái mặt, bỗng gay gắt gọi hai nhân vật đồng bọn:

- Ta đã bại vì quá kinh suất. Nhưng đâu thể vì thế hai ngươi biến ta thành trò cười ngay trước mặt tiểu oa nhi. Hãy lui ngay và khi chưa có chủ ý của ta bất luận ai cũng không được động chạm hoặc gây phương hại đến nghĩa mẫu gã.

Gã đang lúc chờ chết, nhờ thế có cơ hội quay lại nhìn sử Linh Yển quả nhiên đang bị hai nhân vật còn lại uy hiếp sinh mạng. Và khi nghe nhân vật nọ quát, gã nhìn thấy hai nhân vật kia cùng ngẩn người. Sau đó có một nhân vật lên tiếng phản bác:

- Sao lão Trương chưa gì nhận bại? Rõ ràng tiểu tử đã dùng thủ đoạn, vờ như kém bản lĩnh, mãi tới chiều tối hậu mới đặt lão Trương vào tử cảnh. Đâu lẽ nào chúng ta chịu kém một tiểu tử vô danh?

Nhân vật nọ cười khan:

- Lão Hà ngươi nếu biết nói như thế thì cứ gì bảo Trương Y Bình ta đừng nhận bại? Đừng quên trong giao chiến, bất luận là cuộc chiến nào, bại vì kinh suất là điều đáng tự trách thân hơn là đổ lỗi hoặc cho hoàn cảnh hoặc bản lĩnh. Há lẽ lão Hà ngươi không thừa nhận đạo lý này?

Đoạn Trương Y Bình lạnh lùng nhìn gã Phong Gia Liêm:

- Ta không bội tín và vẫn để ngươi tùy tiện ly khai, chỉ với một điều kiện là ngươi phải để ta tiếp tục lĩnh giáo kiếm pháp của ngươi, dù một chiêu cũng được.

Gã ngập ngừng:

- Vạn nhất tại hạ bại thì sao?

Trương Y Bình bĩu môi:

- Đừng nghĩ ta nhân cơ hội này hạ thủ ngươi. Ngươi như người không đáng đâu. Nhưng ta cũng không đoan quyết ngươi sẽ vô sự. Thế nên, hậu quả nặng nhẹ thế nào là tùy thuộc vào chân tài thực học của ngươi. Sau đó ngươi sẽ đi, dù là bằng tứ chi ta vẫn để ngươi đi, quyết không truy đuổi hoặc tìm cách sát hại.

Gã bắt đầu nghe lạnh:

- Nếu tại hạ không chấp thuận tiếp chiêu? Lời đã hứa của tôn giá liệu có thay đổi?

Trương Y Bình cười phá lên:

- Dĩ nhiên ta không bao giờ thay đổi. Chỉ có điều ta sẽ càng minh bạch một Lưu Vạn Thế vô dụng hiển nhiên không thể nào đào tạo nổi một đệ tử hữu dụng. Ngươi rõ rồi chứ? Đi hay ở đều tùy ngươi. Ha... Ha...

Gã mím môi ngẫm nghĩ, đoan quả quyết gật đầu:

- Nhưng tại hạ cần thỉnh ý nghĩa mẫu. Được chứ?

Và gã quay lại chỗ nghĩa mẫu:

- Hài nhi tuy có nhiều nghi vấn nhưng trước mắt chỉ mong được toại nguyện một. Đây là...

Sử Linh Yến ngắt lời gã:

- Ta đã hiểu, nhưng lúc này không tiện giải thích, chỉ mong Liêm nhi cẩn trọng và tự định đoạt đâu là điều cần làm.

Gã thở ra:

- Hải nhi chỉ vì thanh danh của sư phụ, của Bách Thảo Trang, thế nên đành tận lực cho dù khó đoán biết hậu quả. Nếu như hải nhi có mệnh hệ nào, e khó lòng báo đáp công ân dưỡng dục bấy lâu nay của nghĩa mẫu. Hãy cho hải nhi nghe chủ ý của nghĩa mẫu.

Sử Linh Yển thở dài:

- Ta không có chủ ý nào ngoài lời vừa nói. Và nếu Liêm nhi phải chết vì bảo vệ thanh danh của cho phu quân ta, hãy tin rằng chốn cửu tuyền sẽ có ta đồng hành cùng Liêm nhi.

Trương Y Bình kêu kinh ngạc:

- Nghĩa mẫu người là Sử Linh Yển, cùng Lưu Vạn Thế xưng là Yển Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử? Sao ta vẫn nghe mục chỉ là sư nương của người?

Gã chống kiếm đứng lên, quay lại đối diện cùng Trương Y Bình:

- Đừng quá ngạc nhiên, không những thế, nếu gia sư đừng sớm uống mạng, chỉ vì lòng tham của những nhân vật tương tự Hải Lưu Bang, thì hôm nay, ắt hẳn gia sư cũng toại nguyện, ưng thuận được tại hạ gọi là dưỡng phụ, hoàn toàn xứng đáng với ngần ấy năm dài cưu mang dưỡng dục tại hạ từ bé cho đến lúc có được vóc dáng hình hài này.

Trương Y Bình lạnh giọng:

- Ta không ngạc nhiên, chỉ bất ngờ vì đã lỡ hứa buông tha cho cả người lẫn mục kia, là nhân vật thật ra bốn bang đang cần giữ lại hầu dò hỏi về hạ lạc đích thực của Vạn Niên Sâm Vương.

Gã biến sắc:

- Phải chăng muốn ám chỉ một lần nữa tôn giá sắp thay đổi chủ ý?

Trương Y Bình chợt hỏi:

- Người không muốn báo thù, ít nhất là cho hai kẻ đồng môn người quả thật đã do bốn bang hạ thủ?

Gã hít vào một hơi thật sâu:

- Đa tạ tôn giá nhắc nhở. Nhưng tại hạ tự lượng sức, biết chưa thể báo thù vào lúc này. Thế nên, bất luận tôn giá nói như thế nào, tại hạ vẫn tin và nhất là hy vọng tôn giá sẽ giữ lời. Hãy tiến chiêu nếu đó là điều tôn giá muốn. Và nhớ, chỉ cần tại hạ qua được lần này, mai hậu khi gặp lại, có thể nói trước một điều, rằng tại hạ sẽ là nhân vật chủ động tầm thù, quyết đối đầu cùng quý bang Hải Lưu.

Trương Y Bình cười ngạo nghễ:

- Người quả có khí phách. Nhưng nếu vậy thì sao vừa rồi người lại có lời thật sự quá bi quan, tự hồ người sắp cùng nghĩa mẫu người mãi mãi tử biệt? Thế nên, theo ta nghĩ, người đừng mong còn cơ hội nào khác. Ha... Ha...

Gã vụt chớp mắt. Và sau đó, khi bắt đầu thủ kiếm, gã bắt chợt thổ lộ:

- Tại hạ không hề bi quan. Trái lại vì biết rằng kiếm pháp do gia sư truyền thụ là quá kém, có chăng chỉ được tại hạ tự mình biến cải đi đôi chút, nên đối với tôn giá e cũng chỉ là trò trẻ con. Vì thế, thà chuẩn bị trước mọi tình huống hơn là để quá muộn, có hối hận cũng không kịp. Tại hạ vẫn là kẻ xuất thủ trước chẳng?

Trương Y Bình thoáng cau mặt:

- Gì nữa đây? Lại thủ đoạn vờ khiêm tốn để ta tiếp tục chủ quan kinh suất như lúc nãy chẳng? Nhưng bất luận như thế nào, sẽ rất khó tin nếu một lần nữa ta để người đắc thủ. Xuất chiêu đi.

Dường như chỉ chờ có thế, gã lập tức bạt kiếm xuất chiêu:

- Tại hạ không hề khiêm tốn. Và bằng chứng là đây, với chiêu kiếm Loạn Yến Hí Hoa đã được tại hạ biến cải như thế này. Đỡ!

"Vù..."

Đúng với danh xưng của chiêu kiếm, gã bắt đầu vung loạn, tạo nên một màn kiếm quang tuy dày đặc nhưng với bất luận ai khác nếu là cao thủ thì thoát nhìn vào liền nhận thấy ngay chỗ yếu kém của chiêu kiếm là quá rời rạc.

Trương Y Bình cũng vì nhận ra điều đó nên bật cười:

- Ta quyết giữ lời, nghĩa là người đừng mong đắc thủ. Xem chừng. Ha... Ha...

Và Trương Y Bình quật tung ra một kinh, công thẳng vào giữa màn kiếm quang do quá rời rạc nên lộ nhiều sơ hở.

"Ào..."

Nhưng gã chợt nghiêng rằng, môi mím chặt và tận lực biến chiêu, làm cho màn kiếm quang đang rời rạc, nhất là đang bị ngọn uy kinh của Trương Y Bình mãnh liệt xộc vào công phá, vụt hợp lại thành một tia chớp kiếm duy nhất, cố xuyên qua màn kinh, chạm thẳng vào Trương Y Bình. Chỉ khi tia chớp kiếm có thể xuyên thấu qua màn kinh, gã mới hé miệng bật thét:

- Khai !!

"Vù..."

Trương Y Bình giật mình, vội dịch lùi về dù chỉ nửa bước chân cũng đủ tạo khoảng cách an toàn giữa bản thân và đầu mũi kiếm sắc nhọn. Đồng thời Trương Y Bình còn quát, khi nhấn thêm chân lực vào chưởng kinh:

- Người còn không mau nằm xuống. Trúng!

"Ào..."

Ngọn kinh tăng thêm uy lực, cuộn thật nhanh vào gã Phong Gia Liêm và chấn mạnh tạo nên tiếng âm âm.

"Bung!!"

Có thể chấn lực quá mạnh làm gã lơi tay kiếm? Nhưng thanh kiếm thay vì rơi xuống đất lại đột nhiên bay đi, xé toang màn kinh, lao cắm vào Trương Y Bình.

"Vụt!!"

Trương Y Bình biến sắc, vội lùi thêm nữa, không phải một mà phải đến đôi ba bước, và vừa lùi vừa cố tìm cách hoặc chộp hoặc đẩy bật thanh kiếm nọ qua một bên:

- Khá lắm. Hừ!

Và Trương Y Bình toại nguyện khi cuối cùng cũng đập tay đúng vào chuôi kiếm, chỉ để mũi kiếm chạm phớt qua y phục và không chút hề hấn.

"Choang..."

Nhìn kiếm rơi xuống đất. Trương Y Bình nhẹ thở phào:

- Đây là cung cách người biến cải chiêu kiếm? Chấp nhận mất kiếm miễn được cùng đối phương mạng đối mạng?

Và Trương Y Bình thực sự ngạc nhiên khi nghe tiếng gã đáp, bằng giọng nói hầu như bình thường, lẽ ra phải thều thào khó nhọc do bị kích một chưởng:

- Rất tiếc tại hạ chưa đủ nội lực. Nếu không, cả kiếm lẫn người ắt đã cùng lao vào, làm gì có chuyện để mất kiếm.

Trương Y Bình nhìn gã:

- Người vẫn vô sự?

Gã gượng cười:

- Tại hạ hãy còn chi trì được. Thật thất vọng vì chỉ có thể làm hỏng y phục tôn giá. Tại hạ đi được chưa?

Trương Y Bình liếc nhanh xuống y phục:

- Y phục của ta ư?

Và khi phát hiện chỗ y phục từng bị mũi kiếm chạm phốt quả nhiên có dấu cửa rách, Trương Y Bình tái mặt, đành hậm hực ra lệnh cho đồng bọn:

- Đi. Hừ!

Lão Hà, một trong hai nhân vật nọ chột lên tiếng:

Nhưng lệnh của bang chủ...

Trương Y Bình cười khổ:

- Hà lão đệ thấy ta mất thể diện chưa đủ ư? Huống hồ như tiểu tử vừa nói, tổng hộ pháp đã đến và không tìm thấy gì. Vạn Niên Sâm Vương ắt cũng đã rơi vào tay kẻ bí ẩn. Tự ta sẽ có cách giao phó minh bạch cùng bang chủ.

Lão Hà dần giọng:

- Lời của tiểu tử chỉ là bịa đặt, há lẽ lão Trương tin thật sao? Trái lại, Hà Thư Toàn này tin rằng Vạn Niên Sâm Vương đã do tiểu tử lừa chiếm hữu. Nếu chẳng phải thế, có sao một chưởng của lão Trương hầu như vô dụng đối với gã? Ta nói đúng chẳng, tiểu tử nhiều thủ đoạn kia?

Gã cười nhạt:

- Nói đi nói lại, có phải dụng tâm của chư vị vẫn là bội tín, không màng giữ lời đã hứa, vì tại hạ chỉ là hạng tiểu tốt vô danh?

Trương Y Bình cũng bắt đầu động tâm:

- Người nên giải thích rõ về nguyên nhân khiến người vô sự. Nếu không...

Gã chột tiến nhanh đến chỗ thanh kiếm và cúi xuống nhặt lên:

- Chư vị bất tất phí lời. Vì nếu có sự xuất hiện của Cửu Chỉ Lão Tà còn chưa khiến chư vị tin thì dù tại hạ giải thích thế nào cũng chỉ hoài công vô ích.

Lão Hà đảo người tiến đến:

- Tiểu tử ngươi thật ngông cuồng ngạo mạn. Nếu Cửu Chỉ Lão Tà quả thực có xuất hiện thì sinh mạng ngươi liệu còn bảo toàn được chăng? Hay ngươi muốn nói cũng nhờ thủ đoạn kiến Cửu Chỉ Lão Tà vì thất thủ đành phá lệ bỏ qua cho ngươi?

Gã lập tức thi triển kiếm chiêu:

- Tại hạ vì kém lực, có dụng mưu để tự bảo toàn sinh mạng thì đã sao? Không những thế, đây là thanh kiếm do tại hạ tự tay đoạt lấy từ một nữ lang, được Cửu Chỉ Lão Tà gọi là nhị tiểu thư. Chư vị muốn nghĩ sao thì nghĩ. Đỡ!

"Vù..."

Lão Hà Thư Toàn cười vang, tung song thủ, thi triển những loạt chiêu cầm nã, hăm hở chộp vào tay cầm kiếm của gã Phong Gia Liêm:

- Ngươi càng nói càng hoang đường. Nhị tiểu thư của bốn bang bình sinh không cần mang theo khí giới. Mà có chăng nữa, ngũ ngươi liệu đủ tư cách cướp đoạt ư? Hạng khoác lác như ngươi thật đáng chết. Ha...Ha...

"Ào... ào..."

Gã rất phẫn nộ, ráo riết thi triển kiếm pháp, không chỉ mong hóa giải những chiêu cầm nã lợi hại của đối phương mà còn muốn cho đối phương rõ gã không phải loại người khoác lác:

- Phong Gia Liêm ta bình sinh chưa từng nói dối, dù chỉ nửa lời. Ta thà chết quyết không chịu sỉ nhục.

Nhưng Hà Thư Hoàn vì đã nhanh chóng tiếp cận sát gã thế nên dễ dàng chiếm ưu thế qua những chiêu cầm nã càng lúc càng biến hóa lợi hại khó lường. Và đột ngột, thanh kiếm của gã bị Hà Thư Hoàn chộp cứng:

- Buông!

Cùng lúc đó tả thủ của Hà Thư Hoàn cũng vỗ mạnh vào người gã.

"Bung!!"

Gã bị chấn lui, vừa lão đảo lùi vừa miệng thổ ra vài ngụm huyết:

- Ọe...

Trong khi ấy, Hà Thư Hoàn vì đoạt được kiếm nên cười đắc ý:

- "Thanh thượng quang tâm", rõ ràng chỉ là thanh kiếm có xuất xứ từ phái Nga My, sao người dám bảo là đã đoạt của nhị tiểu thư bốn bang? Không là khoác lác ư? Ha...Ha...

Gã đang gắng gượng ổn định cước bộ, cũng là đè nén cơn sôi trào của khí huyết, vì nghe rõ lời Hà Thư Hoàn vừa nói nên thất kinh và ngạc nhiên:

- Chẳng phải bốn chữ đó là do nhị tiểu thư quý bang tự tay khắc vào làm dấu sao?

Trương Y Bình mãi lúc này mới bật lên tiếng quát:

- Người thật sự không biết mọi thanh kiếm do phái Nga My sở hữu đều có khắc bốn chữ "Thanh thượng quang tâm" sao? Nói mau, kiếm này là do người đoạt hay chỉ ngẫu nhiên người nhặt được?

Gã giật mình, quay lại nhìn nghĩa mẫu:

- Chúng ta đã bị lừa? Nhưng sao Nga My phái cũng muốn chiếm hữu Vạn Niên Sâm Vương?

Sử Linh Yến vùng biến sắc:

- Thảo nào quanh Bách Thảo Trang không hề bị phong tỏa bao vây như lời của kẻ đã mạo nhận Cửu Chỉ Lão Tà từng thốt. Liêm nhi, hay hung thủ đã thăm sát phu quân ta chính là Nga My phái?

Hà Thư Hoàn tái mặt, vừa liếc nhìn Trương Y Bình vừa gần giọng hỏi ngược lại Phong Gia Liêm:

- Người khẳng định đây là thanh kiếm đã đoạt từ tay một nữ lang?

Trương Y Bình hiểu ý Hà Thư Hoàn muốn đề cập đến điều gì:

- Đệ tử phái Nga My đa phần đều thí phát, nếu muốn để tóc và hoàn tục, không thể trong một sớm một chiều. Phải chăng hai kẻ mạo nhận là người bốn bang vừa có liên quan vừa chỉ là nữ đệ tử chưa thật sự nhập môn của phái Nga My?

Gã lắc đầu, đồng thời còn bất ngờ cất nhẹ giọng hỏi Trương Y Bình:

- Có phải Cửu Chỉ Lão Tà là nhân vật vì bị thiếu mất một ngón tay nên tự nhận như thế ?

Trương Y Bình bỗng nhìn qua Hà Thư Hoàn:

Hãy mau tỉnh ý bang chủ, cần khẩn trương truy tìm ngay nhân vật cũng có chín ngón tay như tổng hộ pháp.

Hà Thư Hoàn chuyển mục quang qua nhìn gã Phong Gia Liêm:

- Phần gã, chúng ta nên định đoạt như thế nào?

Gã tái mặt, tự lùi dần về phía nghĩa mẫu Sử Linh Yển:

- Tại hạ đã bị lừa, quả nhiên Vạn Niên Sâm Vương là do hai kẻ giả danh kia chiếm đoạt. Chư vị há lẽ quyết nuốt lời?

Trương Y Bình bối rối:

- Được rồi, ta tha cho người nửa ngày còn lại để tự tìm cơ hội thoát thân. Và sau đó kết quả thế nào tùy vào phúc phận của người. Hãy chạy đi và đừng lập lại nữa, bảo bọn ta bội tín nuốt lời.

Và để tránh khó xử cho bản thân, Trương Y Bình vừa dứt lời lập tức bỏ đi.

Gã không bỏ lỡ cơ hội, hướng hồ Hà Thư Hoàn và nhân vật thứ ba hiện vẫn còn lưu lại, gã vội đỡ Sử Linh Yển lên lưng :

- Nghĩa mẫu yên tâm. Chỉ cần còn một hơi thở hài nhi quyết chẳng để ai gây phương hại đến nghĩa mẫu. Chúng ta đi.

Hà Thư Hoàn bật cười và ném trả cho gã thanh kiếm:

- Người tự lo thân vị tất đã xong, đèo bồng làm gì cho thêm cực. Nhưng dù sao, người cũng là kẻ có nghĩa khí. Ha...Ha... Hãy giữ kiếm, để lại có cơ hội hoàn thành nghĩa vụ một hiếu tử. Và đừng quên người chỉ có nửa ngày thôi. Ha...Ha...

Và Hà Thư Hoàn cùng nhân vật nọ lập tức bỏ đi, một hành vi cũng ít nhiều tạo ngơ ngác cho gã.

Như đoán hiểu tâm trạng gã, Sử Linh Yển bỗng lên tiếng, sau khi đã được gã cổng đi một đổi khá xa:

- Những nhân vật võ lâm, nhất là Hải Lưu Bang đa phần đều có tâm cơ thủ đoạn khó lường. Phải chăng Liêm nhi đang có tâm trạng phần nào cảm kích họ đã tỏ ra quá rộng lượng?

Gã chợt dừng bước:

- Họ là thù nhân, tam sư muội và đại sư huynh đều do họ đả tử, hài nhi nào dám quên. Có chăng, vì họ đầy nghĩa khí, lại biết tuân thủ chữ tín. Điều làm cho hài nhi băn khoăn nghĩ ngợi là sau này có cần dung tha họ, chỉ ít một lần?

Sử Linh Yển ngạc nhiên:

- Mạng số chúng ta e khó thoát hết đêm nay, Liêm nhi nói như thế đã có phương cách hữu hiệu để đối phó họ?

Gã chỉ lên tiếng, đáp sau một thoáng thờ người ngẫm nghĩ:

- Sẽ chẳng ai nghĩ hài nhi dám liều lĩnh quay trở lại Bách Thảo Trang. Nếu nghĩa mẫu ưng thuận xin cứ để hài nhi hành động.

Sử Linh Yển ngõ ngàng, và bất ngờ thì thảo vào tai gã:

- Đã lâu lắm rồi ta cũng từng nghe phu quân ta nói một câu tương tự. Bảo rằng chỗ nguy hiểm nhất nếu biết tận dụng sẽ trở thành chỗ an toàn. Hãy cư thế mà hành động. Chỉ mong đây sẽ là cơ hội để ta thay mặt phu quân sửa chữa sai lầm. Đi đi.

Gã khẩn trương quay lại, vừa đi vừa chú tâm nghe ngóng mọi động tĩnh xung quanh. Tuy thế gã vẫn tìm dịp hỏi nghĩa mẫu:

- Sửa chữa sai lầm? Phải chăng nghĩa mẫu muốn ám chỉ những nghi ngờ sự phụ luôn dành cho bản thân hài nhi?

Sử Linh Yển thở dài:

- Chỉ vì nghi ngờ nên phu quân ta nào đã truyền thụ toàn bộ pho kiếm pháp vô danh cho Liêm nhi? Ta muốn nhân cơ hội này bổ khuyết lại, thay mặt phu quân, quyết định thành toàn cho Liêm nhi?

Gã thật sự ngạc nhiên:

- Nhưng nếu vậy, không lẽ sư phụ cũng nghi ngờ luôn tam sư muội và đại sư huynh? Vì cả hai vẫn được chỉ điểm chung một kiếm pháp như hài nhi, hoàn toàn không có khác biệt?

Sử Linh Yển bối rối:

- Ta chỉ nghe toàn những lời than phiền về riêng Liêm nhi. Và thật lạ, tại sao ta không nhận ra kể cả Xuân nhi lẫn Thạch nhi cũng bị phu quân ta giấu bớt võ công khi được truyền thụ? Trừ phi ở phu quân ta còn nhiều ẩn tình chưa thổ lộ, kể cả đối với ta.

Gã chợt hỏi:

- Nghĩa mẫu có thể đọc cho hài nhi nghe lại toàn bộ kiếm quyết?

Sử Linh Yển bảo:

- Pho kiếm pháp gồm những hai phần và theo giải thích của phu quân ta thì là Cương - Nhu hữu biệt. Vì ta chỉ chuyên luyện nhu kiếm nên cơ hồ không có dịp đọc qua kiếm quyết của phần còn lại. Là thế này.

Gã lắng nghe kiếm quyết phần nhu, sau đó lắc đầu:

- Kiếm quyết này thật thâm sâu uyên ảo. Vậy thì tại sao nghĩa mẫu dù luyện xong, lúc thi triển lại chẳng đủ biến ảo lợi hại lẽ ra phải có? Sư phụ có bao giờ nói với nghĩa mẫu những nhận định tương tự chẳng?

Sử Linh Yển thừa nhận:

- Có. Và nguyên do chỉ vì ta thiếu hỏa hầu, cũng phần nào vì không có phần kiếm pháp dương cương bổ trợ. Đây là theo lời phu quân ta giải thích.

Gã lấy làm lạ:

- Kể cả sư phụ lúc dụng kiếm đối địch cũng chưa đủ lợi hại. Điều đó hài nhi đã thấy, lúc sư phụ đối phó một cách khó khăn cùng hai lão đại quái - nhị quái.

Sử Linh Yển vụt chép miệng:

- Ất là do tư chất. Sư phụ của Liêm nhi từng lo ngại, sợ Liêm nhi vì có tư chất vượt trội hơn ắt sẽ có lúc đạt thân thủ hơn hẳn phu phụ ta. Thế nên phu quân ta mới tự ý giấu bớt kiếm quyết chắc?

Gã thở dài:

- Hài nhi lo báo đền thâm ân e còn chưa đủ, làm gì dám sinh nhị tâm, trở mặt với nhị vị lão nhân gia. Nhưng Bách Thảo Trang đã xuất hiện trước mặt, nghĩa mẫu bảo chúng ta nên tạm ẩn ở đâu bên trong trang?

Sử Linh Yển chột than:

- Đây là nơi chúng ta hằng lưu ngụ. Ai dám ngờ rồi có đến một lúc cả chúng ta cũng phân vân, không biết nên ngụ ở đâu ngay bên trong nhà của chúng ta. A..., thế sự đã đến hồi diên đảo như vậy sao?

Gã chột bảo:

- Ở gian từ đường của Lưu gia, ngay đêm qua hài nhi tình cờ phát hiện một điều rất kỳ lạ, có thể kể cả sư phụ cũng không ngờ. Hay là để hài nhi đưa nghĩa mẫu tạm ẩn thân ở đây?

Sử Linh Yển dường như không quan tâm:

- Như thế cũng được. Tùy Liêm nhi quyết định.

Gã vòng theo lối hậu, len lén quay trở lại gian từ đường Lưu gia:

- Thật may. Vẫn chưa ai phát hiện mưu kế này của hài nhi.

Lúc này trời sắp về chiều, khiến bên trong gian từ đường vì có địa thế kín đáo nên chỉ còn một vài tia sáng nhợt nhạt chiếu lọt vào. Đủ để thoáng nhìn là phát hiện một cảnh tượng tan hoang đổ vỡ, Sử Linh Yển lại than:

- Nếu liệt tổ liệt tông của Lưu gia nhìn thấy cảnh này ắt hẳn rất đau lòng.

Gã vội tiếp lời, vừa nói vừa đặt Sử Linh Yển đứng xuống:

- Đây cũng là điều hài nhi cũng muốn hỏi. Những bài vị đặt ở đây tuy đều có khắc ghi tính danh của tiên nhân Lưu gia những đời trước nhưng kỳ thực do ai lập, nghĩa mẫu? Chúng đã có sẵn hay mãi về sau này, chỉ khi nhị vị lão nhân gia quyết định lưu ngụ ở đây mới nhớ đến và cùng nhau lập ra?

Sử Linh Yển đáp một cách vô tâm:

- Ta vẫn còn nhớ rõ ngày ấy, phu quân ta bảo cần phải lập một gian từ đường để thờ tự liệt tổ liệt tông. Đương nhiên những bài vị là do phu quân ta tự tay ghi lại.

Gã lập tức tìm quanh:

- Có một bài vị được hài nhi tình cờ phát hiện như được sư phụ cố ý giấu một vật gì đó ở giữa. Nghĩa mẫu cố nhớ lại, sư phụ đã bao giờ đề cập đến điều tương tự?

Mãi lúc này Sử Linh Yển mới lưu tâm:

- Sư phụ của Liêm nhi có thể giấu điều gì ở đây? Chưa, ta chưa hề nghe bao giờ.

Gã bắt đầu thu nhặt những mảnh bài vị rơi tung tóe:

- Kỳ thực không hề do hài nhi tò mò. Và chỉ là tình cờ hài nhi nhìn thấy giống như một mảnh hoa tiên có lưu tự dạng được đặt thật kín đáo ngay chính giữa. Rất có thể là mảnh bài vị này.

Và gã mở lớp lụa phủ bên ngoài, quả nhiên từ sau lớp lụa có một mảnh vuông vức không phải vải cũng không phải giấy hoa tiên rơi ra:

- Chỉ là một miếng da thú cũ kỹ. Chẳng rõ sư phụ giấu vào đây vì dụng ý gì.

Sử Linh Yển giật mình, nhìn không chớp mắt vào mảnh da thú tuy chẳng vuông vức gì cho lắm nhưng thật sự vẫn ngả màu sậm đen vì quá cũ kỹ:

- Vật này ..., phu quân ta từng bảo vì chẳng có công dụng gì nên đã vất bỏ đi như một phế vật, không ngờ sau đó lại lén cất giấu ở đây. Tại sao chứ? Và để làm gì?

Gã cũng giật mình:

- Điều đáng ngạc nhiên là vì sao sư phụ lại nói dối nghĩa mẫu? Và đây là lần duy nhất hay còn những lần khác nữa?

Sử Linh Yển bị kích động, giọng nói trở nên lắp bắp:

- Ta không biết... thật sự không biết... nhưng cùng với vật này hiển nhiên... chính là pho kiếm pháp vô danh cũng do... cũng do ta tình cờ phát hiện. Liêm nhi người rất thông tuệ, hãy mau nghĩ hộ... nghĩ hộ ta, vì sao phu quân ta cố ý lừa dối ta? Nhưng là để làm gì chứ?

Gã lo lắng, vội ngồi xuống cạnh Sử Linh Yển, tình cờ cắt luôn mảnh da thú vào người, vừa vỗ về trấn an nghĩa mẫu:

- Nếu vật này được phát hiện cùng pho kiếm pháp ắt có liên quan đến võ công, hoặc giả ẩn chứa những nội tình cho biết chủ nhân của pho kiếm pháp là nhân vật thế nào. Và điều đó làm sư phụ lo ngại, sợ nghĩa mẫu khi minh bạch thì với bản tính nhút nhát ắt không còn dũng lược luyện công như sư phụ toan liệu. Nếu là hài nhi thì thế nào cũng hành động tương tự. Nghĩa mẫu mau bình tâm, đừng quá lo nghĩ như thế.

Nhưng Sử Linh Yển vẫn dao động:

- Liêm nhi chưa xem qua vật đó sao dám đoán bừa? Định đối gạt ta như phu quân ta từng hành động ư?

Gã thất kinh, vội đưa mắt nhìn quanh chỗ ngồi:

- Nếu vậy, hãy để hài nhi thử nhìn qua một lần xem sao? Úy, vật đó đâu rồi?

Nhưng vì không thấy, gã bèn tìm trong bọc áo:

- Ôi chao, hài nhi thật đáng trí. Vật cất trong người nhưng lại tìm quanh. Ô, lạ thật, trên vật này chẳng thấy nêu bất kỳ tự dạng nào, quả nhiên chỉ là vật vô dụng. Vậy tại sao sư phụ lại lén giấu đi?

Giọng của Sử Linh Yển bỗng trở nên lạnh như băng:

- Người cũng có ý toan cất giấu? Mau giao vật đó cho ta. Người và sư phụ người vì cùng có tâm cơ thủ đoạn như nhau nên đều chung suy nghĩ, cho rằng để gạt ta như đối với đứa trẻ lên ba.

Gã sững sờ, vừa giao vật vừa tìm lời biện minh:

- Thật oan uổng cho hài nhi. Vì nếu hài nhi có ý đồ ắt không nói cho nghĩa mẫu biết đã phát hiện điều gì ở đây, trong mảnh bài vị này.

Sử Linh Yển lặng thinh không đáp, chỉ chú mục nhìn và sẫm soi mảnh da thú. Sau đó Sử Linh Yển mới bảo:

- Trong nhất thời quả nhiên khó phát hiện có điều gì được ẩn giấu ở mảnh da. Tuy nhiên ta sẽ cất giữ, người không có chủ ý gì khác chứ?

Gã buồn buồn, nói bằng giọng nhẹ tênh:

- Xin tùy ý nghĩa mẫu. Và hài nhi lập thệ, sẽ không bao giờ dù là nhìn hoặc chạm tay vào vật này nữa.

Sử Linh Yển hừ một tiếng đáp trả, nhưng thanh âm cũng phần nào nhẹ đi.

Chợt có tiếng cười lạt khẽ vang đến:

- Nếu đã không muốn chạm tay vào, sao người không giao vật vô dụng ấy cho ta, tạm gọi là đổi lấy sinh mạng mẫu tử người? Hừ.

Gã kinh hoàng, vội thủ kiếm:

- Ai?

Kẻ đó xuất hiện và chỉ là một bóng nhân ảnh như bao bóng nhân ảnh nào khác, vì khó thể nhìn thấy diện mạo trong một khung cảnh đã mờ mờ tối:

- Người không nhận ra ta?

Nhờ nghe câu hỏi này gã lập tức nhận ra...

- o O o -